

Cartes al Director

Sr. Director de "Ronsana":

Ja fa més de tres mesos que sóc a Espanya i m'arriben crits d'angoixa dels meus feligresos que m'esperen perquè els ajudi.

I jo no puc més que reflexionar constantment sobre el perquè de les coses. Jo veig amb els meus propis ulls que Espanya i especialment Catalunya està passant per una època de prosperitat mai no assolida (i tampoc mai no havia vist tantes peticions de millorament). Veig una abundància de béns, queviures, etc., exquisits i tots a l'abast fins dels més humils. No, no vull dir que no s'hagi de lluitar per millorar tot el millorable, no, però jo no puc fer-hi més i tinc de pensar en la situació d'aquell país meu per adopció: l'Índia pobladíssima i immensa. I veig aquells centenars de nens i nenes escanyolits que consideren el pa del forn com una delicadesa cara i que molts no han ni tastat mai. Que es passen el dia amb un sol àpat, i ben miserable per cert, i que ja no esperen sortir d'aquest estat de pobresa. Que accepten la seva sort diré que fatalistament, i amb els estómacs buits fins canten i ballen a les nits de lluna plena.

Sovint em fan plorar quan els recordo i quan penso els negocis bruts de venda d'armes de les nacions grans que per altra part ignoren als pobres. Em fa escriure els ossos en llegir p.e. que cada setmana gasten en quínieles sis cents milions de pessetes i no diguem res del menjar fet malbé, de begudes destructores de la salut, etc. etc. Em causa dolor el veure que tot això és fruit d'una inconsciència universal, egoista. I sempre em pregunto: No hi haurà una solució? A grans mals, grans remeis. I ben amargs so-

vint. Per què avui dia molts sacerdots sociòlegs, fins i tot jesuïtes volen fer una síntesi de Crist i de Marx? Jo no sé si la barreja serà quelcom positiu. Tot país que ha experimentat el Comunisme se l'ha pres com un purgatiu ben fort. I massa. Més si nosaltres amb sistemes cristians (?) i capitalistes no hem sapigut alleujar mai els altres i ens hem tornat més narcisistes i egoistes que abans, ens estranyarem que un dia aquestes masses famolenques no cremin un ciri al comunisme al preu que sia, per tal de renunciar a la misèria, la fam i la mort? Al meu entendre, avui invocaran a Crist i a Marx junts. Demà Crist ja no hi serà. Diuen que a la Xina ja no hi ha fam. Tampoc no hi ha prosperitat ni democràcia ni llibertat. Mes de què serveix la llibertat per un que es mor de gana? —"Val més comunista que mort", diuen molts. —"Doneu-me la llibertat o la mort", diuen altres. Jo diria: doneu-me cristians veritables i conscients i tot el restant se'ns donarà "extra". Han d'ésser però cristians que entenguin bé el què volia dir Crist quan digué: Jo tenia fam i em donaren menjar etc.... I, que ens costa molt d'entendre-ho, sobretot quan ens toquen els diners... Nosaltres voldriem una religió d'oracions litúrgiques i processons... no una religió que demana i demana i demana... pels que tenen fam i set i van despallats i que ens digui que aquests famolencs, etc... són el mateix Crist, el mateix Déu...

Perdoneu-me... no sé el que escric... escric com penso, un pensament constant... que sofreix pels sis-cents milions de pobladors de la lletra indostànica que m'envien crits d'angoixa.

Jaume Travessa, S.J.

CAMISERIA

SASTRERIA

RIERA

ANTIGUA CASA BALDUFAS

Plaza de las Ollas, 18
Tel. 870 05 27

GRANOLLERS

Opinió

Joves d'ara

Amics, els temps canvien, això ja bé prou que ho sabeu, i a mesura que les coses esdevenen noves, els mals i els remeis també canvien de fesomia.

Al nostre poble hi ha un manifest manament de diversions per als joves; bé, vull dir aquí i en molts llocs com aquest. El jovent, i els que encara no són jovent, demanen amb insistència: ball. Em sembla lògic, hom vol allò que veu que els altres tenen, i si els grans van a ballar, els jovenets també hi volen anar. Això ha portat a molts pares, carregats de bones intencions, a proporcionar-els-hi aquest divertiment d'una manera casolana. Es reuneix un grup o grupet d'adolescents, o pre-adolescents, se'ls proporciona un espai determinat, més aviat solitari, en algun pis o casa esporàdicament buida i, amb tota la bona fe d'aquest món, se'ls diu: au, divertiu-vos, i no plegueu tard! I diuen: sempre serà millor que aquestes discoteques de llums estrafolaris. Però el que passa, si fileu una mica prim, és que en molts casos és pitjor el remei que la malaltia, perquè aquest jovent, en aquestes condicions, no sol tenir mida, almenys tanta mida com en l'ambient on no són la part principal, al ser els més jovenets i haver-se d'amotillar a les circumstàncies dels més grans. I em consta que els resultats són més aviat migrats, si ho mirem des d'un prisma moral, i sinó, informeu-vos-en detingudament. I que consti que no tracto de criticar, sinó d'exposar. I pregunto: no seria millor, entre tots, fer com una mena de discoteca pública al poble de cara a aquests jovenets? Pensem-hi!

J. Deupí

Universitat de Barcelona

Facultat Dret

CONVOCATÒRIA

Barcelona, Abril de 1976

La Comissió de Cultura de la Facultat de Dret d'aquesta Universitat, anuncia la convocatòria de la «IV MOSTRA OBERTA DE POESIA», prevista del dia 3 al 31 de maig d'enguany. En conseqüència, aquesta Comissió sol·licita als qui vulguin mostrar els seus poemes en aquesta exposició, els trametin per duplicat a:

COMISSIÓ DE CULTURA

(SECCIÓ POESIA)

FACULTAT DE DRET (PEDRALBES)

UNIVERSITAT DE BARCELONA

BARCELONA

Obviament, s'admeten poemes en qualsevol idioma. Així mateix, i amb caràcter eminentment voluntari, els participants podran enviar junt amb els seus poemes, el seu propi currículum, que serà dipositat amb el duplicat de les seves poesies en els arxius d'aquesta Comissió Cultural, en espera d'una possible futura publicació que reuneixi totes les obres exposades.